

A PELIKÁN ALLEGÓRIÁJA

Mert mint ama Pelikán,
amely Rozmaringra száll,
Rozmaringnak ágára,

s néz a lemenő Napra,
mert immár napszállatra
fény esik a Halottra

a redőny résein át,
arcát fénycsík szeli át,
várja a Feltámadást,

s a Madár csak halogat,
mikor már le ment a Nap,
számolja az ágakat,

a Rozmaring ágait,
amely olyan, mint a Hit
fénye, gyilkosan vakít:

„Kérlek zarándok Lelkem,
Téged is halott Testem,
Értsetek egyet velem:

Pelikán a Rozmaring-
ágra szállva ága ring,
s nem mozdítjuk szárnyaink.

Krisztus ötezer-négyszáz
És negyven ütést számlál,
amikor Őt megbántják,

s Töviskoronájának
hetvenkét kis ágának
tüskéi mind fájának,

ha a Holt föl támadna,
s mint Pelikán, itt járna
az Allegóriája.”

ALLEGORY OF THE PELICAN

For as that Pelican yonder,
alighting on the Rosemary branch,
 on the Rosemary bower,

gazes at the Sun descending,
eventide and day's ending,
 light upon the Dead One falling

through the fissures of the shutter,
the sun's last ray across his face,
 he awaits—the Resurrection.

And the Pelican bides its time,
when the Sun has already declined,
 reckons the number of branches,

the branches of the Rosemary bush,
like the light of Faith itself,
 murderous, it blinds:

“I ask of you, my Pilgrim Soul,
You, my Body, passed from this world,
 in this grant me your accord.

The Pelican alights on the Rosemary's
bough, and its branches sway;
 our wings at rest remain.

Christ counts the blows, five thousand
four hundred and two score, when
 offense is given to Him,

and, within his Crown of Thorns,
thorns of seventy-two branches,
 how great would be the torment,

were the Dead One to arise,
and walk here, like the Pelican,
 its Allegory revived.”